

iber:Camera

varvara
piano

beethoven

dijous, 9 d'abril del 2026, 19 h
l'auditori

FUNDACIÓ
VILA CASAS

**aquest programa
ha estat possible gràcies
al suport de la fundació vila casàs**

FUNDACIÓ
VILA CASAS

ESPAIS
VolART
BARCELONA

Esther Boix

Un món en lluita

10.04 — 12.07.2026

Espais Volart

C/ Ausiàs Marc, 22, Barcelona

www.fundaciovilacasas.org

Ludwig van Beethoven

(1770 - 1827)

Sonata per a piano núm. 30, op. 109 (1820)

I. Vivace ma non troppo, sempre legato - Adagio espressivo

II. Prestissimo

III. Gesangvoll, mit innigster Empfindung. Andante molto cantabile ed espressivo

Sonata per a piano núm. 31, op. 110 (1821)

I. Moderato cantabile molto espressivo

II. Allegro molto

III. Adagio ma non troppo - Arioso dolente - Fuga. Allegro ma non troppo

---

Sonata per a piano núm. 32, op. 111 (1821-22)

I. Maestoso - Allegro con brio ed appassionato

II. Arietta: Adagio molto semplice e cantabile

duració aproximada del concert: 85 minuts (pausa inclosa)

coproduït amb: **L'AUDITORI**

Varvara

Nascuda a Moscou, es va formar a l'Escola de Música Gnessin i al Conservatori Estatal Txaiovski, i posteriorment a la Hochschule für Musik und Theater d'Hamburg amb el mestre Evgeni Koroliov. El 2006 va ser guardonada al Concurs Internacional Bach de Leipzig, i el 2012 va guanyar el primer premi del Concurs Géza Anda de Zuric. Varvara sent un gran interès per l'art en qualsevol de les seves expressions i té un ampli repertori que inclou música de tots els períodes.

Col·labora amb orquestres de gran prestigi com la del Teatre Mariïnski, la Tonhalle Orchester de Zuric, la Radio-Symphonieorchester de Viena, la SWR Sinfonieorchester, l'Orquestra Simfònica de Bilbao, l'Orquestra Simfònica de València, l'Orquestra Simfònica de Galícia o l'Orquestra Simfònica de la Fundació Gulbenkian, entre d'altres. També ha treballat amb grans mestres com Elisha Inbal, Valery Gergiev, David Zinman, Cornelius Meister, Tamás Vásáry, Clemens Schuldt, Alexander Liebreich o Vladimir Fedosseiev.

Varvara desenvolupa també una important activitat com a recitalista en festivals i sales de concerts com el Lucerne Festival, la Tonhalle Zürich, La Grange de Meslay, l'Auditori Nacional de Madrid, el Conservatori de Moscou, la Philharmonie de París, el Palau de la Música de Barcelona, Le Corum de Montpellier, el Conservatori Verdi de Milà, l'Auditori Lingotto de Torí, l'Auditorium de Lió, el Teatre Mariïnski, el Rudolfinum de Praga, el Mozarteum de Salzburg o el Konzerthaus de Dortmund.

El seu entusiasme per la música de cambra la va portar a fundar un duo estable amb el violinista Fumiaki Miura, així com un trio de piano amb el violoncel·lista Jonathan Roozeman. També destaquen les seves col·laboracions amb el Quartet Schumann, el Quartet Borodin, el Cosmos Quartet i el Trio Ludwig.

Juntament amb les seves aclamades gravacions de Mozart i Händel (Dis:Camera), cal destacar el seu àlbum enregistrat en directe a la Philharmonie de París dedicat a Liszt (Dis:Camera), així com la seva gravació de les Variacions Goldberg, que està rebent crítiques excepcionals.

El testament pianístic de Beethoven

Semblava difícil que, després de la monumental Sonata núm. 29, “Hammerklavier”, op. 106, datada el 1818, Beethoven pogués anar encara més lluny en l’exploració d’un llenguatge pianístic inèdit fins a aquella data que alhora portava al límit l’estil heretat de Haydn i Mozart, desitjós de trencar amb el passat sense deixar de ser-li fidel però d’una radicalitat tal que el faria incompreensible per a bona part dels seus contemporanis.

La Sonata núm. 30 en mi major, op. 109, inaugura aquesta extraordinària trilogia final amb la qual el músic de Bonn, establert des de 1792 a Viena, signava entre 1820 i 1822 –anys no exempts d’amargors personals i patiments físics– el seu testament pianístic, al qual únicament s’hi afegirien poc després dues col·leccions de bagatel·les i una altra obra tan poc convencional com les Variacions sobre un vals de Diabelli, op. 120.

A l’abril de 1820, Beethoven –que treballava aleshores en la seva Missa Solemnis– va rebre l’encàrrec d’Adolf Schlesinger d’escriure noves sonates per a piano. El músic va proposar 120 ducats per la composició d’una trilogia, si bé finalment va acceptar els 90 que l’editor berlinès li va oferir. El primer moviment de la Sonata núm. 30, a manera de bagatel·la, juxtaposa un primer tema (*Vivace ma non troppo*), animat i breu, amb un altre de lent i més elaborat (*Adagio espressivo*). En realitat es tractava d’una pàgina composta anteriorment amb finalitats didàctiques per a un mètode de piano del seu amic Friedrich Starke. Segueix un captivador i imperiós *Prestissimo*, encara més concís que el moviment anterior. En obert contrast i com a veritable centre de gravetat de la partitura es succeeix un dilatat tercer moviment (*Andante molto cantabile ed espressivo*) consistent en un tema de caràcter líric, semblant a una sarabanda, i sis variacions; al final, el tema reapareix en la seva forma original, cosa que suggereix certa afinitat amb les Variacions Goldberg de Bach. Beethoven va dedicar la sonata, publicada per Schlesinger a l’octubre de 1821, a Maximiliane Brentano, filla del matrimoni format per Franz i Antonie Brentano, amics del compositor.

Beethoven va treballar en la Sonata núm. 31 en la bemoll major, op. 110, al llarg de 1821 (el dia de Nadal d’aquell any consta en el manuscrit de la Fuga final) al mateix temps que prosseguia amb l’accidentada composició de la Missa Solemnis. De nou repeteix aquí el músic una distribució tripartida on també el moviment final és el de major pes d’una obra considerada com una de les seves creacions més profundament subjectives i personals.

Una atmosfera melancòlica domina el discurs del meditatiu primer moviment (*Moderato cantabile molto espressivo*) en el qual Beethoven utilitza com a segon tema un de procedent del *Tempo di Minuetto* de la seva vuitena Sonata per a violí i piano, op. 30 núm. 3. Per al vertiginós –i brevíssim– segon moviment (*Allegro molto*) en forma de *scherzo* el músic sembla haver-se inspirat en dues cançons populars silesianes: “*Unser Kätz häd Katzjn ghabt*” i “*Ich bin lüderlich, Du bist lüderlich*”. El tercer moviment posseeix una estructura inusual en la producció anterior beethoveniana: un recitatiu introductorí i un meditatiu arioso (*Adagio ma non troppo*) donen pas a una complexa secció fugada (*Fuga. Allegro ma non troppo*) que s’alterna amb la reaparició del dolorós arioso fins a assolir una conclusió triomfal. Schlesinger va publicar la sonata el 1822, alhora a Berlín i París, excepcionalment sense cap dedicatòria.

Amb la Sonata per a piano núm. 32 en do menor, op. 111, composta entre 1820 i 1821, acabada el 13 de gener de 1822, dedicada a l’arxiduc Rodolf i publicada de nou per Schlesinger a Berlín i París l’abril de 1823, Beethoven va posar fi al seu colossal cicle de sonates per a teclat. En ella prossegueix i culmina les experimentacions formals de composicions anteriors, concentrant l’elaboració del material temàtic en només dos moviments, cosa que provocaria la perplexitat del seu editor, que va preguntar al músic si potser un tercer moviment podria haver-se extraviat al correu. El primer moviment comença amb una introducció lenta i solemne, entretallada per silencis amenaçadors (*Maestoso*), que evoca el passatge del “*Crucifixus*” de la coetània Missa Solemnis, a la qual segueix un implacable i combatiu *Allegro con brio ed appassionato* en

forma sonata amb elements fugats, nodrit en el seu inici per una cèl·lula melòdica de tres notes que recorda el posterior motiu “Es muss sein!” del Quartet de corda núm. 16, op. 135.

En l'aspecte purament tècnic, l'amplíssim segon moviment (Arietta: Adagio molto semplice e cantabile), tan extens com qualsevol de les dues sonates anteriors, en el qual un tema serè i meditatiu es transfigura mitjançant una sèrie de cinc variacions de sorprenent essència rítmica i densitat creixent, representa segons David Montgomery “el punt culminant de les idees i somnis de Beethoven en el terreny pianístic”. Sobre aquesta portentosa Arietta –”potser la paraula més alta mai sortida de la ploma de Beethoven” en expressió de Romain Rolland– i el seu extàtic desenllaç, que sembla accedir a una nova dimensió pianística, s'han multiplicat els elogis. Casella va parlar de “felicitat supraterrènica” i Cortot afirmaria que “en les últimes pàgines, les notes ja no són més que polsim impalpable. Una cosa que ens fa pensar en el nirvana. Ja no hi ha dimensions ni colors ni temps. Tot és ja una irradiació que, al final, es dispersa i es difon”.

Com molt bé ha expressat Sandro Cappelletto: “Tot Beethoven està tancat en els dos moviments de la Sonata op. 111”. Per a Wendell Kretzschmar, el professor de música (inspirat en la figura de Theodor Adorno) del Doktor Faustus de Thomas Mann, la conclusió d'aquesta sonata visionària significava també un adeu: “l'adeu a la sonata”. La pregunta de Schlesinger resultava, per tant, innecessària. A aquesta sublim Arietta només podia seguir el silenci.

Juan Manuel Viana, divulgador musical

la temporada ibercamera agraeix el suport de: _____

amb el suport de

mitjans col·laboradors

amb la col·laboració de

ibercamera col·labora amb

col·labora amb nosaltres

Si voleu col·laborar amb nosaltres i conèixer els nostres programes de patrocini, contacteu amb ibercamera@ibercamera.com

segueix-nos

organitza

Temporada Ibercamera, SAU

Ibercamera és una empresa de:

GRUPCAMERA

Av. Diagonal 467, 1er 2a B - 08036 Barcelona

www.ibercamera.com

ibercamera@ibercamera.com

T. 93 317 90 50

Edició: Ibercamera, SAU

Imatge gràfica: Enric Satué

Disseny gràfic: Estudi Neus Pacheco

iber:Camera

proper concert

18/05/2026, 20 h – l'auditori

primera de mahler
orquestra gürzenich de colònia
christiane karg, soprano
andrés orozco-estrada, director
wagner / strauss / mahler

t. 93 317 90 50

www.ibercamera.com